

LACKNER LÁSZLÓ

UDVAROL A KÖLYÖK

Teljesen váratlanul ért a ténytudó közlés, miszerint elsőszülött, és egyetlen fiam, Bence, alig tizenöt évével lányos háznál töltötte az elmúlt éjszakát, mi több tölti a következőt is, mint szívesen látott, és komolyan vett udvarló.

- Mi ez? - tágitom ki egyszerre pupillámat, és kiszáradt számat, az alkalomhoz illő felháborodással.

- Udvarol a kölyök - hallom az egyszerű tény, amit egykori feleségem kicsit talán büszkén, de némi aggodással közöl.

- De hiszen három napja megbeszéltük, hogy jövök hozzá - méltatlankodom esetlenül, a lehető legkeserűbb arccal.

-Jól van na, szeret téged - vigasztal, vagy gúnyolódik -, de a kislány most ez egyszer fontosabb neki. - És felnevet.

- Hogy lehetett ezt megengedni? - támadom a könnyelmű anyát, akire felelőtlenül rábízta fiam erkölcsi nevelését. - Én, ebben a korban még csak távolról sóvárogtam a lányok után. - Elhallgatok, és szorongva nézek volt nőm szemébe. - Miféle népség közé engedted? Lehet, hogy már össze is fektették őket.

- Egyszerű paraszt család - mondja higgadtan. - Fogd fel úgy, hogy belekóstol egy kicsit a falusi életbe.

- Mit lehet tudni? - fortyogok tovább. - Még behálózzák.

-Jól van, látom te is féltékeny vagy - mondja kacarászva. - Én is nyugtalan vagyok, olyan felfoghatatlan ez az egész, de hidd el, nem tudtam visszatartani. Makacs, mint te.

Tehetetlenül állunk, ilyen még nem történt velünk. Mit is kell ebben a helyzetben tennie egy lelkiismeretes atyának? Hagyja az egészséget a fenébe, mert mostanság ilyen a világ, és izguljanak a lány szülei, vagy..?

- Ugorj be hozzájuk útba esik, és nézd meg - mondja ki az egyetlen ésszerű lehetőséget és a fejével bízta.

- Oké - bólintok rá. - Mondd a címet!

Amint úttalan utakon manőverezek, elkényeztetett, városi aszfalton bejáratott kocsimmal, válogatok a számításba vehető, alkalomhoz illő, szerepek között. Méltóságteljes, és szigorú apaként lépjek-e föl, aki erős kézzel rendet teremt fia még fejletlen, összekuszált agyacskaiban - esetleg egy-két jól irányzott nyaklevesssel; vagy bölcselkedő, és ellentmondást nem tűrő hosszú okfejtéssel vessek véget ennek a napközis idillnek; netán bukkanjak föl, mint a kor szellemét megértő, rugalmas gondolkodású ő, aki maga is volt fiatal, sőt szerelmes, ezért aztán mindenben megértő?

Az eldugott, hevenyészett kis faluban össze-vissza forgolódom, míg az ötödik biztos eligazítás után megtalálom Baksa-szeget, és megállok egy terebélyes parasztporta várkapu méretű bejárata előtt.

A kocsit kint hagyom, és elbizonytalanodva indulok be. Egy csatakos, kócos kutya, minden meggyőződés nélkül kezd csaholni. Balra hatalmas gőzölgő trágyadomb. Jó jel - állapítom meg, és azon kapom magam, hogy háztűznézőre áll a szemem.

Tovább mérlegelve a túloldali hadállásokat, a hátsó udvar felé sandítok. Kövér kacsák, libák, telt csirkék, és egy messziről feltörő, diszkrét rőfögés. Az istállóban legalább öt tehén gondozott hátsó fele. Balra munkagépek. Ami tény, az tény: Van szeme a gyerekeknek!

Idős nénikébe botlok, népi jóneveltséggel ráköszönök:

-Adj' Isten, nénikém! Pálékat keresem.

- Mi vónánk - mondja büszkén, és kinyílik, mint egy szatyor.

- A fiamat keresem, Bencét. Itt találom?

-Ja, a Bencét? - derül fel az arca, és szemhéja élénken ugrálni kezd. - Hát, az itt van, halla. Itt biza. - És gondosan igazgatni kezdi az álla alatt összekötött fekete kendője csomóját. - Maga lenne tán az apja?

- Igen.

- Szép gyerek. Istenem, miilen derék... És ahogyan így elnézem, magát hasonlítja. Szakasztott mása.

Csoszog előttem botorkáva, és megnyitja a konyhaajtót. - Tessék - int befelé, hogy maga elé engedjen. - Ehun, ni!

Az ajtófélfánál lehajtom a fejem, és belépek az ételszagú, pállott parasztkonyhába; két kinyílt, kíváncsi gyerekarc, és egy kifejezéstelen asszonyi ábrázat mered rám egyszerre.

- A Bence apja - károgja mögöttem a nagymama, és jóízűeket kacarász hozzá.

Velem egyidős nő álldogál a tűzhely mellett, virágmintás egybeszabott ruhája elnyűtt, felismerhetetlen eredetű foltokkal, az orra, és környéke pirosan izzik. Bizonytalan léptekkel megindul felém, a somolya vigyorrá torzul.

- Adjon Isten. A Sáríka édesanyja vagyok . szorongatja máris a kezemet, és valami kellemetlen szagú ragacs kenődik a tenyeremre. -Tényleg, a Bence apukája? Na hát! Tessék leülni.

Feszengve sandítok körbe, alkalmas ülőhelyet keresnék, de csak egy kövér gyerek tátott szájáig jutok el, akinek foga közt megállt a sültburgonya.

- Ő Vendelke, Sáríka öccse - harsogja a nő, és még mindig belém kapaszkodik, tán már össze is ragadtunk. És mintha a világ közepe lenne, az asztal túlsó vége felé bök. - Ő pedig a Sáríka. - És felém fordul büszkén, várakozón.

Most tűnik csak föl, hogy a leányzó pofija bájos, s ahogy visszanéz rám, érzem, hogy kedvesség, és értelem árad a lényéből. Most, először megkönnyebbülök, mégsem ficamodott ki gyermekem zsenge ízlése. Rásandítok az anyjára - kelekótyán,

minden mondatra vigyorog -, és a némán dűnnyögve faló kerekfejű gyerek után elképzelem az apját, de megáll a tudomány: Honnét került ide, ez a kis tündér?

Miután nem szólok, az asszony noszogatni kezd:

- Na, mit szól? Aranyos gyerekek, ugye? - És végre elengedi a kezemet.

- Igen, igen - térek magamhoz, és újra körbe nézek. - De Bence? Hol van Bence?

- A szobájában - kiáltják egyszerre többen is, hogy tudjam, lám itt a kedves vendégnek a külön szoba kijár.

- Hát akkor, - kezdek forgolódni egyhelyben - hol találom? Az asszony elém perdül.

- Tessék gyünni, mutatom.

Az egész konyhai csapat, vonulunk a hátsó épületrész felé. Kerülgetem a pocsolókat, s közben választhatok, hogy liba, vagy tyúktojba lépjek-e? Kis előszobába érünk. Az asszony betaszít egy nagy barna ajtót, és átlép rajta, én pedig mindenféle baljós érzésekkel követem. Tágas, félig elsötétített szobában vagyunk. Felém fordul, csuklik egyet, aztán a dupla parasztágy felé int, ahol a vánkosok és dunnák rengetegéből kócos gyerekfej kandikál ki.

Közelebb lépek, borzongva fülelek: él-e? Lassú, ütemes szuszogásából látom, hogy mélyen alszik. Tanácstalanul fordulok hátra. Az egész család mögöttem szorong, bárgyún mosolyog; olyan csoportkép lehetünk, mint egykor Betlehemben jézus bölcsőjénél. A szag is olyan állott, olyan izzadtságzagú, istálló.

- Miilen ártatlanul alszik - sóhajt fel boldogan a nagymama. - Akár egy jószág.

- Felköltjük - közlöm szigorú atyai döntésemet, amit visszafojtott örömjongás követ, majd Sárika az ágy mellé szökken, és egy igazi nő hanglejtésével közli:

- Majd én. De maguk menjenek ki!

Engedelmesen tolatunk kifelé, én csukom be az ajtót, és a záródó nyíláson át látom, hogy a lány lassú, óvatos mozdulattal benyúl a dunna alá. Úristen, ez mire készül?

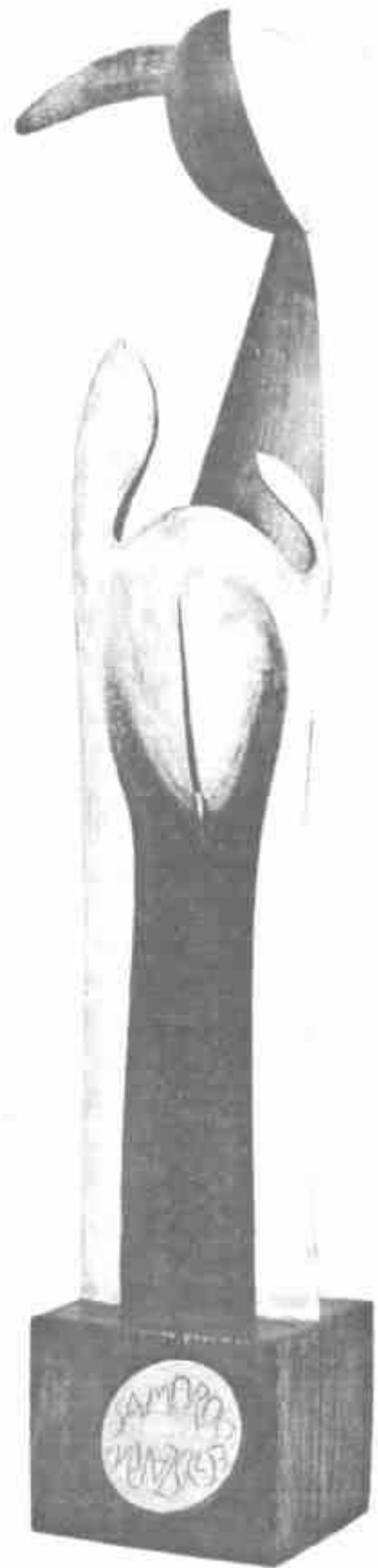
Az eszem bent marad a szobában, de az udvaron nincs megállás, meg kell szemlélnem a viruló gazdaságot. Az asszony sűrög-forog, be nem áll a szája, olyan, mint egy piaci kofa, aki erőszakosan tukmálja a portékáját, én pedig egy ütődött türelmével bólogatok, olyan a helyzet, mintha már túllennénk az esküvő részleteinek megtárgyalásán. Hat tehén, tíz hizó sertés, egy anyakoca, megszámlálhatatlan számú malaccal, és annyi szárnyas, mint egy trópusi madárrezervátumban.

Közben elképzelem a maszadékra és gyanús szagokra oly kényes fiamat, amint áll a trágyadomb tetején, és vasvillával pakolja a masszát a szekérderékra, miközben az apraja csurog, hullik vissza a keze szárára, nyakára.

- Van traktorunk is, az ember éppen vele van - egészíti ki a nő a látottakat, hogyteljes legyen a leltár, aztán hirtelen a fejéhez kap. -Jó ég, odakap a hús! - És már szalag is a konyha felé, én meg ott maradok, a válogatott állatkert kellős közepén. Cipőfűzőmet egy totyakos kacsza csipegeti, a fenekembe belekíváncsiskodik a kutya, pillanatnyilag szeretnék felszállni a fák fölé, vagy még feljebb.

Erényöv

CSERVENKA FOTÓ

Egyszarvú

KIRÁLY FERENC MŰVEI

A nagymama ment meg, fejbe kólintja a kutyát, a kacsát fölűgja. - Gyűjjon, nézze meg a kertemet - int körbe és kétfelé billegve elindulunk a gyümölcsös irányába.

- Én kapáigatom, én öntözgetem - mutatja büszkén.

- Gyönyörű a saláta, és a paprika is - ámuldozok.

Megáll a kert közepén, megfogja a karomat, és egészen közel hajolva, suttogni kezd.

- Halla?! Ezek meg együtt háltak ám az éccaka.

Egy szigorú atya minden döbbenete, és felháborodása buggyan ki belőlem. - Hogyan?!

- Biza. Ügy higgye el - bólint rá, és igazgatni kezdi a köténye elejét. -Jaj, csak az apja meg ne tudja! De leszidna érette..., mert tudja, a Bence megkapta Sáríka szo báját, a liánt meg hozzám tették, hogy én majd vigyázok rá. Éjfélíg fönn vótam, ak kor aztán elnyomott az álom. Hajnal tájt megébredek, látom ám, hogy a gyereklány nincs sehol. Fülelek, a szomszéd szobában beszéd van. Hát, nem átszökött az a kis beste. Most mit szól, micsoda üdők! Ez má' a világvége. Igaza lesz a régi öregeknek, eljön hamarosan az ánti-Krisztus.

- **H**elló, apu! - érinti meg a vállamat elcsábított fiam.

Lecsapok rá.

- Na, gyere, mutasd csak meg a gyümölcsöst!- intek a fejemmel, és már indulok is. Magabiztosan, nagy léptekkel ered utánam, olyan a járása, mint egy kész férfinak. A kert terebélyesebb almafája alatt lebökök.

- Te öreg, mi folyik itt?

- Semmi - vágja rá röviden, és könnyedén.

- Nem gondolod, hogy azért ez mégiscsak túlzás?

-Mi?

A francba is, ez így sehogy sem klappol - látom be, és leengedem a hangom.

- Na, ide figyelj! Beszéljünk úgy, mint két férfi. - Egy kicsit kivárok, hogy ráérez zen a váltásra. - Mi a helyzet?

Felpillant rám, sunyin pislogó szeméből látom, hogy ez már tetszik neki.

- Nézd apu! Csípem a Sáríkat, olyan kis aranyos.

- Ez eddig normális, - fűzöm hozzá - de...

- De? - kapja el a szót szinte sürgetve.

- Hallom, együtt aludtatok.

- Igen.

- És? - pörgetem a témát egyre türelmetlenebbül.

- Nem történt semmi.

Felbőszít a nyeglesége, de nem robbanok. Úgy vélem, hogy jogom volna tudni, mi történt valójában az éjjel. Hazugságot sejtek, és még az is felöltik bennem - milyen furcsa kettősség -, hogy, ha kellett, vajon helyt tudott-e állni a kölyök?

- Ne izgulj, apu! - teszi a vállamra a kezét. - Igaz, hogy Sáríka éjjel átló gott hozzám, odabújt mellém, de... Hidd el, nem csináltam semmi meggondo latlanságot.

Állok, álldogálok, valami esetlen, elfojtott álbölcsesség bohócszíneivel az ábrázaton, és nem tudom, hogy őszinte-e, vagy jótékony hazugsággal próbál nyugtatni - azaz: hülyét csinál belőlem.

Hosszan elmélázok az őrségi dombok fölött. Magamban keresgélek, vajon meséltem-e neki eleget a nemi örömszerzés csapdákkal teli természetrajzáról? Hát, nem nagyon.

Tehetetlen üresjáratként még körbe futtatom tekintetem a birtokon, aztán ügyetlen kioktatásba kezdek.

- Öreg, mond meg őszintén, mi a fene tetszik itt neked annyira?

Felkapja a szemöldökét, majd akaratosan a szájába harap.

- Anyu otthon nem sokat foglalkozik velem, ha eljössz elmegyünk moziba, vagy autózunk... De itt mindenki ugrál körülöttem. Igaz, hogy Sári néni tűtűzik, de imád engem.

- De édes fiam! - tör fel belőlem keserűen, a lappangó felsőrendűségi érzés. - Ez nem a mi világunk.

- Van saját kapám - folytatja dicsekedve. - Nyáron már felülhetek a traktorra is. - Hátra fordul, és hosszan bámul a konyha felé. - Tudod, hogy itt mekkora rántott húsok vannak.

Király Ferenc műve

Cservenka fotó